

Pogled na Ceutu

Vidikovac iznad Gibraltara

Naš hodočasnik na svom motociklu

Međugorje

Hodočlašće na dva

Splitski misionar dobre volje prvi je puta sjeo na motocikl i odmah "odvalio" 8.000 km, kako bi u 25 dana obišao tri najpoznatija svetišta diljem Europe

U "sedlu" svoje Honde XRV 750 Africa Twin 2. rujna 2003. krećem iz Stobreča pored Splita prema Međugorju, jer osnova ovog putovanja je obilazak tri najpoznatija eu-

Crkva u Lourdesu

Crkva u Fatimi

U društvu kameleona - Ceuta

Ukusni biskviti za novog prijatelja

kotača

ropska svetišta: Međugorje, Lourdes i Fatima. U Međugorje dolazim za "tren oka", rezerviram sobu u motelu i odlazim na misu. Dan provodim u molitvi i pripremi za daleki put u Lourdes od gotovo 2000 km.

Iz Međugorja krećem po odličnom vremenu, gotovo idealnom za ovakvo putovanje. Po mojoj procjeni, do Lourdesa je potrebno dva dana vožnje. Dolazim do graničnog prijelaza Vinjani Donji, gdje se zadržavam samo par minuta. Nižu se pejzaži i krajolici dok prolazim Trilj, Split, Šibenik, i tako sve do Zadra. U Zadru ručam "Kod Jose" i nakon sat - dva krećem dalje prema Rijeci i graničnom prijelazu Rupe. Tu me hvata noć, ali ja vozim dalje sve do Venecije, gdje u vreći za spavanje spavam na odmorištu uz autocestu.

Već oko 8.00 sati ujutro "palim" motor i adio Venecija koju ustvari nisam ni vidio. "Dimim" prema Ventimiglij, mjestu koje je na samoj talijansko-francuskoj granici. Zaustavljam se 50-ak km prije Ventimiglie, u malom mjestu Pietro Legure, gdje do drugog dana ostajem kod svog prijatelja Mate.

Nakon dizanja u zoru i ranojutarnjeg umivanja sve je spremno za put do Lourdesa. Negdje oko Montpellier-a kiša "udara sve u šesnaest". Stajem, oblačim kišni kombinezon i krećem junački

dalje. U Lourdes stižem tek kasno navečer i to mokar kao miš. Prvo treba riješiti prenoćište. U prvom motelu odustajem nakon spoznaje da noć košta 58 eura, što smatram preskupim čak i za moj "prebogat džep". Povoljnije prenoćište nalazim tek u jednom udaljenijem motelu. Motel je dobar, a večera još bolja. Gušim se u specijalitetu kuće - pečena patka sa svim živim dodacima i prilozima, i sve to na neki njihov način. To sve sam zalio sa, vjerovali ili ne, dvanaest krigla piva od po litre. Nakon što sam se malo razveselio pivom, ostao sam u ugodnoj čakuli s vlasnikom motela koji se čudom čudio odakle dolazim i na čemu! Na kraju, dugačak put i nekoliko piva previše govori mi da je vrijeme za spavanje.

Drugi dan nema smisla rano raniti, pa ustajem tek oko podneva. Odlazim u obilazak svetišta i tu ostajem cijeli dan. Naravno, zapalio sam svijeću za sve dobre ljude ovog svijeta, a i one loše da "dođu k sebi". Dok se nisam sam ovdje našao, nisam vjerovao da nešto može biti tako raskošno napravljeno.

Oduševila me i crkva pod zemljom u koju, po mojoj procjeni, može stati oko 10.000 ljudi. Fantastično! Inače, svi objekti u svetištu djeluju vrlo impresivno. Nakon cjelodnevnog obilaska uhvatila me noć i vraćam se u motel. Večeram kratko, ispijam jednu kriglu piva i odlazim na počinak.

Ujutro izlazim iz motela, kad ono kiša "drma li ga drma". Međutim, ja kao "lord Sjajnohvalisavac iz serije Crna Ginja" kojem nema smrti bez sjekire, oblačim kišni kombinezon, sjedam na Hondu i pravac Fatima, Portugal. Zaobilazim Pirineje preko sjevera i idem na San Sebastian, zatim Bilbao, pa Burgos, Valladolid, Salamanca, Ciudad Rodrigo i dolazim u mjesto Fuentes De Onoro, na samu granicu Španjolske i Portugala. Bez nekog zadržavanja nastavljam prema Fatimi. U Fatimu stižem tek navečer oko 22.30. Gledam na kilometar sat i konstatiram da od Lourdesa do Fatime ima 1100 km. Prenocište nalazim u hotelu "Santa Cecilija". Cijena spavanja s doručkom iznosi 30 eura, baš kao i u Lourdesu, s tim što sam sada smješten

Kip Gospe u Lourdesu

Svetište u Lourdesu

u samom centru mjesta, pa mi motocikl neće biti potreban za sutrašnji obilazak. Mrtav sam umoran! Skidam kišni kombinezon i pravac tuš, a onda, naravno, krevet.

Poslije obilnog doručka odlazim u obilazak svetišta Gospe Fatimske. Za razliku od Lourdesa, Fatima mi više slični na naše Međugorje. Ljudi u Fatimi su strašno ljubazni i po mentalitetu nalikuju nama Hrvatima. Obišao sam svetište i kupio nekoliko suvenira, a plan za sutra je odlazak u selo gdje su se rodila djeca kojima se Gospa ukazala. Selo je od hotela udaljeno kao i svetište, cca 500 m, samo je na suprotnoj strani. No, za danas je dosta. Želudac je prazan i krajnje je vrijeme da odem na ručak. "Spiza" im je ovdje zaista fantastična. Pojeo sam juhu, veliki tanjur gulaša s manistrom plus prilozima, te popio pola litre crnog vina. Portugalci imaju strašno dobar običaj. Čim sjedneš za stol, dolazi boca crnog vina i boca obične vode, bez da te išta pitaju. Dakle, vino i voda su uračunati u cijenu. Zamislite kako bi bilo lijepo da je i kod nas u Dalmaciji tako?!

Nakon ručka još malo obilazim svetište koje je ipak manje od Lourdesa, a onda odlazim u caffè bar "Ave Maria", gdje naručujem pivo i odmah počinjem razgovor s šefom kafića, Paolom. Kroz priču i međusobno čašćenje postajemo sve veseliji, a on mi još uvijek ne vjeruje da sam došao skroz iz Hrvatske. U međuvremenu su došli i neki njegovi prijatelji, pa se naše druženje pretvorilo u opću veselicu. Tijekom večeri ja im objašnjavam gdje je i kakva je Hrvatska, jer ih je to strašno zanimalo. Nije ni čudo jer o "lijepoj našoj" znaju vrlo malo, ili bolje

Fatima - mjesto ukazanja

rečeno gotovo ništa. Što se mene tiče, ja još baratam s malo engleskog, ali Portugalci gotovo ništa, tako da se dobar dio razgovora svodio isključivo na gestikuliranje rukama. Sve u svemu, ekipa je prva liga. Malo nakresani, razilazimo se u sitne sate nakon čega na spavanje odlazim "mrtav" umoran i cijelu noć spavam snom pravednika.

Fatima - U društvu jednog od vidioca

Drugi dan preskačem doručak i uskačem u vlak koji vozi do sela jer sam lijen ići pješice. Obilazim križni put i kuće gdje su rođena djeca - vidioci. Francesco i Giacinta, brat i sestra umrli su nedugo nakon ukazanja dok je Lucia živa i dan danas.

Na ručak odlazim u hotel, a nakon toga ponovno u kafić "Ave Maria". Paolo i prijatelji već su tu pa nastavljamo ondje gdje smo jučer stali. Opet veseli, razilazimo se tek oko 3h ujutro.

Put me dalje vodi prema Lisabonu, kamo stižem sljedeći dan oko podneva. Smještam se u hotelu "Edward VII", čini mi se da se tako zove, u centru Lisabona. Cijena spavanja sa doručkom iznosi 69 eura plus dodatnih 6 eura za parking motocikla u hotelskoj garaži. Žurno odnosim stvari u sobu kako bi što prije krenuo u obilazak Lisabona i njegovih lokala. Živo me zanima ima li tu koji Hrvat?

Hrvata nema, ali zato ima Amerikanaca! S jednim sam se raspričao u "Hard Rock Cafeu". Taj Amerikanac, izgleda, ništa živo ne radi u životu jer ima neku tvrtku u Hong Kongu koju mu vode "dobri" ljudi, a on za to vrijeme skiće po svijetu. Zajedno smo obišli dosta lokala, od kojih su neki bili prave "rupčage", pa sve do onih koji su bili ludilo kao npr. "Irish Pub". Na kraju smo, nećete vjerovati, završili u kafiću u koji zalazi isključivo policija. Tu smo se još nekoliko puta počastili međusobno, a onda svatko na svoju stranu. Od slavenskih naroda susreo sam samo jednu konobaricu iz Češke.

Sljedeći dan krećem prema jugu Portugala nemajući u vidu točno odredište.

Fatima

Postaja križnog puta

Hard-rock
cafe u
Lisabonu

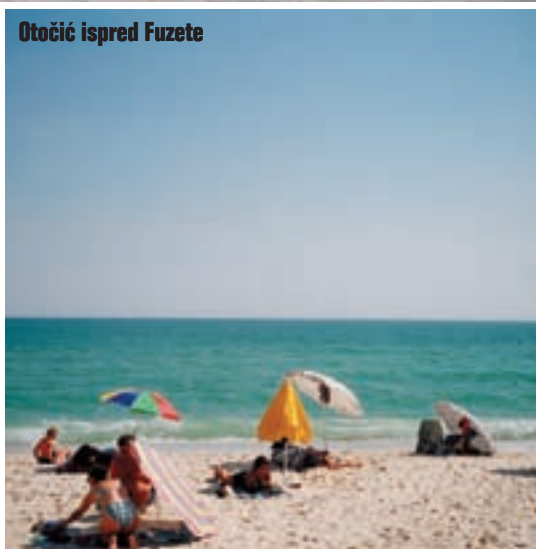
Lisabon

Lisabon - Amerikanac u kafiću

Ulica u Lisabonu

Otočić ispred Fuzete

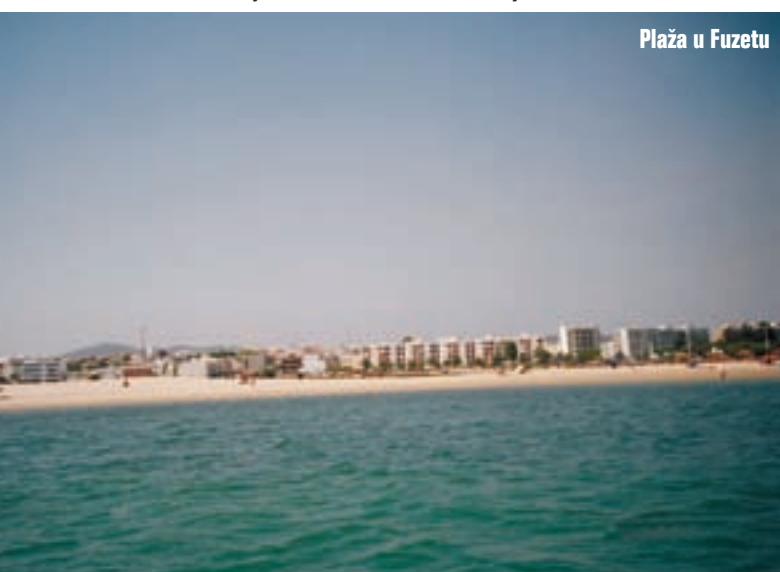
Nakon dva sata vožnje stižem u Faro, gdje se zadržavam vrlo kratko, te nastavljam prema Fuzeti koja je veličinom kao i Stobreč, mjesto u kojem živim, a od nje do granice sa Španjolskom je nekih 20-25 km. Tu u privatnom smještaju unajmljujem sobu. Važno je napomenuti da je Fuzeta mjesto na moru s prekrasnim pješčanim plažama. Privučen ljepotom prirode ostajem ovdje tri dana. Istinski se odmaram, kupam i obilazim znamenitosti kao što su kafići jer se ništa drugo nema za vidjeti.

Poslije zasluženog odmora "prašim" prema Gibraltaru do kojeg ima oko 400 km. Zaustavljam se već kod Cadiza jer

puše tako jak vjetar, da sam primoran parkirati ispred nekog restorana i pričekati da vjetar oslabi. Koristim priliku, pa tu ručam. Nakon otprilike 3 sata vjetar je i dalje vrlo jak, ali meni se više ne čeka, pa nastavljam dalje prema Gibraltaru boreći se s vjetrom kao David s Goliјatom. Poslije dva sata borbe ulazim u Gibraltar koji, za one koji ne znaju, spada pod Veliku Britaniju. Taj prijelaz, kao što bi većina pomislila, uopće nije formalna stvar već granica kao i svaka druga. Španjolski policajac me propušta dok britanski traži upisanu vizu u putovnici, što ja, naravno, imam. Nije im jasno odakle sam došao. E sada, sigurno

Partija balota u Fuzetu

Plaža u Fuzetu

Taxi brodovi u Fuzetu

Približavajući se Gibraltaru

Stara jezgra u Gibraltaru

Ulaz u pećine na Gibraltaru

U jednom pubu - Gibraltar

znaju za Hrvatsku jer sam im objasnio kako sam stigao do Gibraltara. Pitaju me imam li rezervaciju u nekom hotelu. Ja im kažem da nemam na što me oni upozoravaju da na Gibraltaru nije dozvoljeno spavati na otvorenom i u vreći za spavanje. Na to im ja odgovaram da ako nemam rezervaciju ne znači da nemam i novca, te da mi je u svakom slučaju namjera naći sobu u nekom od hotela. Povrh svega još sam im na čistom hrvatskom jeziku rekao: "Hadžija u svijet bez novaca ne ide!". Vjerovali ili ne, sve su shvatili vrlo dobro te mi dali potvrdu s kojom u slijedećih 15 dana mogu bezbroj puta prijeći tu granicu.

Hotel nalazim u samom centru Gibraltara, koji svojom veličinom gotovo da ne prelazi naš splitski Marjan, možda je samo mrvicu veći, bar se tako meni učinilo. U hotelu sam se zamalo šlagirao. Na moje pitanje koliko je spavanje, recepcioner mi odgovara 50. Ja mislim 50 eura, a on me ispravlja i kaže 50 funti sterlinga gospodine, što znači 80 eura. To je ujedno bilo i najskuplje noćenje koje sam platio na svom jednomjesečnom putovanju. No, to me ne sprječava da odem u obilazak pubova. Zanimljivo, za razliku od hotela koji je preskup i za šeika, a ne za jed-

nog hadžiju, u pubovima su cijene vrlo slične našima. Stanovništvo Gibraltara čine uglavnom Europljani, iako ima i Arapa koji kažu da su tu od pamtvijeka. Cijene su izražene u funtama, govori se engleski, no, većina zna i španjolski.

Odlazim na brdo razgledavati znamenitosti Gibraltara. Prvo se vozite uspinjačom, a kad dođete na vrh, tamo vas dočekaju, vjerovali ili ne, majmuni. Naime, Gibraltar je jedino prirodno stanište majmuna u Europi. Ti majmuni ne samo što se ne boje ljudi, nego ih non-stop oblijeću jer znaju da im je to siguran izvor slatkisha. Najdraži im je čips. Za njim su doslovce ljudi. Da vam sad ne bi na dugo i široko pričao što sam sve vidio, najbolje je da dođete osobno jer toga ima podosta. Nakon obilaska pećine i drugih znamenitosti brda malo se zabavljam ispred restorana hraneći majmune čipsom. Pomalo se spušta večer, pa se i ja spuštam do centra mjesta, a onda "gas" po pubovima jer "hadžiji bez piva života nema".

Slijedeći dan ujedno je i "najvažniji dan u povijesti moga putovanja." Zašto? Zato što je to dan kad sam upoznao Sadika Muhameda Kadduza, vlasnika hostala "Euro Dina" u Ceuti. A gdje je

Gibraltar

Ceuta

Sa Sadikom na arapskoj svadbi

Dječji orkestar - Ceuta

Ceuta? Ceuta je španjolska kolonija u Maroku. Ono što je u španjolskoj Gibraltaru, u Maroku je Ceuta. Ipak, da se vratim malo unatrag. Dakle, nakon ustajanja ja i moja Honda krećemo prema luci Algeciras. Tamo hvatamo trajekt za Ceutu u koju stižemo nakon 45 minutne vožnje brzim trajektom. Samo nekoliko minuta nakon silaska s trajekta i vožnje napamet u potrazi za smještajem, zaustavljam se ispred motela "Euro Dina", silazim s motora i zvonim na vrata. Otvara mi mlada Arapkinja i pita me što želim. Sobu, naravno, a što drugo bih želio. Ona me upućuje na malu recepciju gdje sjedi gazda Sadik. Pitam ga pošto je noćenje u njegovom cijenjenom motelu, a on odgovara 21 euro za jednokrevetnu sobu, ali nema nijedna slobodna pa moram uzeti dvokrevetnu koja je 36 eura. Velikodušno mi još spušta cijenu na 30 i kaže da motor mogu ostaviti u garaži u njegovoj privatnoj kući, te tako udara temelje našem prijateljstvu. Odlazim sa stvarima u sobu da se smjestim. Potom se spuštam do recepcije i pitam Sadika kako naručiti taxi da me odveze do centra mjesta. I tu on iskazuje svoju velikodušnost pa mi kaže da će on preuzeti obavezu da mi pokaže grad. Vjerojatno ga je impresioniralo to što sam "bajker iz daleka". Za Hrvatsku nikad nije čuo, pa dok on mene vozi po Ceuti ja mu pričam o Hrvatskoj. To je potrajalo oko dva sata, a onda odlazimo u restoran na piće. Tu sam se malo iznenadio kad sam vidio da Sadik mlati po pivu, jer Muslimani kao ne piju alkohol. Pojeli smo malo morskih specijaliteta "a la" ribe, raci, školjke i prstaci. Opet sam se iznenadio kad je Sadik platio cijeli račun, iako sam ja inzistirao da platim sve. Da ne bih ni ja ostao dužan, odlazimo dalje u druge lokale. Već je davno pala noć i oko 1h odlazim na spavanje. Cijelu noć je buka i galama. To je tamo normalno, jer tko želi, bez problema može bančiti cijelu noć. Nisam primijetio da se itko sutradan bunio. Dapače, takav je bioritam u Ceuti. U Ceuti sam proveo četiri nezaboravna dana. Sa Sadikom sam se sprijateljio, upoznao mu cijelu obitelj, a vrhunac svega je bio kad me zadnju večer mog boravka poveo u arapske svatove. E, to je nešto što se ne može opisati. Njihovi svatovi se razlikuju od naših 500%. Evo dva primjera: muškarci slave odvojeno od žena i nema konzumacije alkohola, ali zato možete

Mjesto za dublji džep - Ceuta

npr. uživati hašiš bez ikakvih problema, jer na to nitko neće obraćati pažnju. Na rastanku, u znak našeg prijateljstva, Sadik mi je poklonio dva kameleona koja sam donio sa sobom i na kraju darovao Splitskom zoološkom vrtu jer ta vrsta kameleona u kući ne može preživjeti.

Na kraju, poslije četiri nezaboravna dana napuštam Ceutu i plovim natrag za Algecirasu, odakle "jašem" prema Barceloni koja je udaljena oko 1150 km. Putujem cijeli dan i noć i oko 10 sati ujutro ulazim u Barcelonu u kojoj ostajem tri dana na turističkom razgledavanju. Nakon 24 dana na putu već sam se pomalo zaželio kuće, pa palim motor i krećem put domovine do koje ima točno 1850 km. Napokon 26. rujna 2003. godine ja i moji kameleoni stižemo živi i

zdravi u Split, ili točnije u Stobreč, odakle je ova avantura i krenula.

I na kraju, činjenici da sam prevalio skoro 8000 km u 25 dana treba pridodati i onu najvažniju. Naime, motor sam kupio samo tri mjeseca prije nego što sam krenuo na put, a da prije toga nikada nisam niti imao, niti vozio motor. Prije puta objasnio sam trgovcu kako ja nemam blage veze o motorima pa mu zato ostavljam ključeve i motor da ga pripremi za putovanje. Uz samog trgovca i svi ostali su se čudom čudili kako nikad nisam vozio motor, a na pamet mi pada takvo putovanje. Ja kažem samo jedno: "Ništa nije nemoguće. Treba imati puno volje, malo novca i, naravno, nekakav motor!" ✓

Robert Skejić

Barcelona

Ulaz u park - Barcelona